

Arrest

nr. 101 586 van 25 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 22 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VROMBAUT *loco* advocaat P.-J. STAELENS en van attaché G.HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet-betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing luidt als volgt:

“U verklaart een Kameroens staatsburger te zijn van Nkwem origine. U bent geboren op 12 juni 1970 te Bamenda. U had in Kameroen een eigen zaak voor import van goederen. In december 2007 stelde F.W.(...), een collega-zakenman, u voor aan professor E.N. om zaken te bespreken. Professor N.(...) gaf u toen een contract om 100 computers aan te kopen in China. Op 27 april 2011 ontmoette u de professor opnieuw in Hotel A.in Bamenda. Hij was daar aanwezig met F.W. en nog drie anderen. Ze zeiden dat ze homoseksueel waren en stelden u voor om hen te vervoegen. U zei dat u daar moest over nadenken. Ze gaven u een week bedenktijd. U liet niets van u horen waarna ze u begonnen lastig te vallen. U kreeg nachtmerries. U deed uw beklag bij de ‘Business Community People’. Enkelen van de leden begonnen F.W. te volgen en ontdekten dat hij een relatie had met professor N. In juni 2011 werd F.W. in elkaar geslagen door leden van de ‘Business Community People’ waarna hij aan zijn

verwondingen overleed. De familie van F.W. viseerde u omwille van zijn dood. U contacteerde professor N. en vertelde hem over de situatie. Hij dacht dat u hem ging bekend maken als homoseksuel en liet u arresteren door de politie op 28 juli 2011. U werd op verdenking van homoseksualiteit vastgehouden tot 22 september 2011. Die nacht kon u ontsnappen met behulp van een vriend die tevens magistraat is. Op 27 september 2011 verliet u Kameroen. U kwam op dezelfde dag in België aan waar u onmiddellijk asiel aanvraag. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende stukken neer: de geboorteaktes van uw kinderen, een kopie van uw paspoort en visas; drie medisch attesten in verband met uw rechterknie; een borgtocht aanvraag van uw advocaat d.d. 29 juli 2011; registratiekaarten van twee wagens; een attest inzake uw bankrekening bij Bayelle Cooperative Credit Union; twee zakenlicenties; een belastingsattest, een bankafschrift; een huurattest; 4 foto's van uzelf; twee spaarboekjes van de Afriland First Bank en The Cooperation Credit Union; 10 facturen van transacties en een attest Nederlands tweede taal uitgereikt op 28/06/2012 in Brugge. Op 23 augustus 2012 maakte uw raadsman nog een correspondentie over met advocaat G. N. N. inzake uw borgtocht."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het tweede middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging en van artikel 6 van het EVRM.

2.2. Gelet op de verwevenheid van de beide middelen, worden ze samen onderzocht en beoordeeld.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

"Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u uw beweerde problemen niet correct in de tijd kan plaatsen.

Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw problemen begonnen in december 2008 toen u werd voorgesteld aan professor E.N. (zie vragenlijst CGVS ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 27.10.2011, punt 5, p.3). Op het CGVS situeert u deze eerste ontmoeting een jaar eerder in december 2007 (CGVS gehoorverslag p. 6). Verder gaf u voor de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat u op 27 april 2010 professor E.N. opnieuw ontmoette in een hotel in Bamenda (zie vragenlijst CGVS, punt 5, p.3). Voor het CGVS plaatste u deze ontmoeting echter een jaar later op 27 april 2011 (CGVS gehoorverslag p.7). U verklaarde dat uw problemen begonnen na uw kennismaking met professor E.N. en dat hij u op 27 april voorstelde om tot hun geheime groep van homoseksuelen toe te treden (CGVS gehoorverslag p.6). Het feit dat u deze kernelementen van uw asielrelaas niet correct in de tijd kan duiden ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast dienen vragen gesteld te worden bij de kern van uw asielrelaas.

U verklaart dat u in contact werd gebracht met een groep van (ex-)ministers van de Kameroense regering die allen homoseksueel zouden zijn en u voorstelden om deel uit te maken van hun groep van homoseksuelen (CGVS gehoorverslag p.6, 10). Vooreerst kunnen er ernstige vragen gesteld worden bij het louter bestaan van dergelijk genootschap van hooggeplaatste homoseksuelen in Kameroen. Daarnaast is het, gezien de homofobe context in Kameroen en het sociale stigma dat er op homoseksualiteit rust, ongeloofwaardig dat zij u zomaar zouden vragen om toe te treden tot hun groep van homoseksuelen en daarna lieten gaan om er eens over na te denken (CGVS gehoorverslag p. 7) (zie stuk 1. 'Kameroen. De huidige situatie van de homoseksuelen' In de blauwe map met landeninformatie). Dat u informatie kan geven over de beweerde spilfiguur van de groep waar u naar verwijst doet hieraan geen afbreuk. Professor E.N. is een bekend figuur in Kameroen waarover gemakkelijk publieke informatie te verkrijgen is (zie stuk 2. 'Professor E. N.', in de blauwe map met landeninformatie).

Verder legt u een aantal onwaarschijnlijke verklaringen af met betrekking tot professor E. N. en magistraat 'N. J.'.

U verklaarde dat u aan professor E.N. werd voorgesteld door F.W. (CGVS gehoorverslag p. 6). Gevraagd hoe deze twee elkaar kennen antwoordt u dat F.W. als taxichauffeur de echtgenote van E.N. ooit oppikte. Daarna zou de echtgenote regelmatig beroep gedaan hebben op de diensten van F. W. als taxi-chauffeur. Zo kwam F. W. in contact met professor E. N. en deden zij zaken (CGVS gehoorverslag p. 10). Er dient opgemerkt te worden dat het weinig geloofwaardig is dat professor E. N., voormalige rector van de universiteit van Yaoundé II, erkend makelaar voor de African Intellectual Property Organisation en lid van het Permanent Hof van Arbitrage in Den Haag in Nederland zaken zou doen met een taxi-chauffeur die aan hem werd voorgesteld door zijn echtgenote nadat ze ooit toevallig bij hem in de taxi stapte (als ze zich al via taxi zou verplaatsen) (zie stuk 2. 'Professor E. N.', In de blauwe map met landeninformatie).

Ook verklaarde u dat u uit de gevangenis kon ontsnappen en het land kon ontvluchten met behulp van een vriend, die tevens voorzitter is van een hooggerechtshof in Kameroen. Gevraagd naar de naam van die goede vriend stelt u dat u deze niet kan neerschrijven maar enkel kan uitspreken (CGVS gehoorverslag p. 5). Ook het hooggerechtshof waarvan hij voorzitter is kan u niet neerschrijven maar enkel uitspreken (CGVS gehoorverslag p. 5). Gezien het feit dat u doorheen uw verklaringen wel de naam van andere personen kan neerschrijven is het bedenkelijk dat u niet de correcte naam kan geven van iemand die u omschrijft als een vriend (CGVS gehoorverslag p.8) en verantwoordelijk is voor uw vrijlating uit het politiecommissariaat.

Op basis van voorgaande vaststellingen kan, wegens gebrek aan geloofwaardigheid, niet gesteld worden dat u aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Wat betreft de neergelegde geboorteaktes van uw kinderen, de (gedeeltelijke) kopie van uw paspoort en visas en de drie foto's van u en uw gezin dient opgemerkt dat deze betrekking hebben op uw identiteit en gezinssamenstelling die niet ter discussie staan. De drie medisch attesten beschrijven een ziektebeeld aan uw rechterknie ingevolge een periode van voetballen in Kameroen. Deze

stukken kunnen dan ook niet weerhouden worden ter staving van uw asielrelaas. Uw registratiekaarten van twee wagens, de foto van u met uw wagen, het attest inzake uw bankrekening bij Bayelle Cooperative Credit Union, de twee zakenlicenties, het belastingsattest, het bankafschrift, het huurattest, de twee spaarboekjes van de Afriland First Bank en The Cooperation Credit Union en de 10 facturen van transacties geven een beeld van uw professionele activiteiten in uw thuisland maar staven geenszins de vervolgingsfeiten die u aanhaalde. Wat betreft de borgtochtaanvraag van uw advocaat d.d. 29 juli 2011 dient opgemerkt te worden dat dit het enige document is dat u kan voorleggen hoewel u aangeeft dat er een rechtszaak tegen u hangende is (CGVS gehoorverslag p. 9). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die toegevoegd werd aan het administratief dossier blijkt dat het een voorkomende praktijk is dat men bij disputen de tegenpartij beschuldigd van homoseksualiteit om de aandacht af te leiden en aan vervolging te ontsnappen (zie stuk 1. 'Kameroen. De huidige situatie van de homoseksuelen' p. 10, in de blauwe map met landeninformatie). Dit stuk toont niet aan dat u beticht wordt van homoseksualiteit door professor E.N. omdat u weigerde toe te treden tot hun groep van homoseksuelen. Wat betreft het schrijven van Meester S. dient daarbij opgemerkt te worden dat hij de vraag stelt naar meerdere bewijsstukken inzake uw detentie en borgtocht maar dat hierop geen enkel wederwoord werd gegeven door G.N.N. in zijn schrijven. Het attest Nederlands tweede taal uitgereikt op 28/06/2012 in Brugge toont enkel aan dat u lessen Nederlands heeft gevolgd hier in België.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.7. Het komt aan verzoeker toe deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

2.8.1. Verzoeker werpt op dat in de mate dat er zich contradicties en omissies in zijn verhaal voordoen, deze zeker niet van die aard zijn om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Het gegeven dat hij zijn problemen een jaar vroeger of later situeert kan niet aan hem verweten worden. Bovendien weet verzoeker dat het om "27 april" gaat, hetgeen een specifiekere datum is. Het is niet omdat hij moeite heeft met het onthouden van jaartallen dat zijn hele asielrelaas ongeloofwaardig zou zijn. Verder stelt verzoeker dat hetgeen hij verklaarde tijdens het korte verhoor op de zetel van de dienst Vreemdelingenzaken, waarvan hij een in het Nederlands vertaald document ondertekende, niet tegen hem kan worden gebruikt nu hij op dat moment niet het recht had om zich te laten bijstaan door een raadsman. Het Belgische asielrecht is dan ook, in de mate dat het een asielzoeker het recht ontzegt om zich te laten bijstaan door een advocaat tijdens het korte inleidende verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken, strijdig met artikel 6 van het EVRM. Verzoeker verwijst naar de zaak Salduz waarbij het EHRM een nieuwe interpretatie gaf van het recht op bijstand van een advocaat, en meent dat dit arrest *mutatis mutandis* van toepassing is. Verzoeker verwijst naar een naar eigen zeggen legendarisch citaat van Henri Rollin inzake het EVRM: "*un texte de droit positif ignoré des juristes belges*". Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het niet eens zou zijn met verzoekers zienswijze, vraagt hij dat een prejudiciële vraag inzake de toepassing van artikel 6 EVRM zou worden gesteld aan het Europees Hof van Justitie alvorens de debatten verder te zetten.

2.8.2. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits ervan kan worden uitgegaan dat deze gebeurtenissen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Samen met de verwerende partij wordt vastgesteld dat verzoeker niet betwist dat hij aangaande het tijdstip waarop deze ontmoetingen hebben plaatsgevonden geen coherente verklaringen heeft afgelegd. Noch geeft hij een afdoende uitleg weer die alsnog deze gedane vaststellingen in de bestreden beslissing zou kunnen verklaren. In de mate dat hij verwijst naar het feit dat hij het in het Nederlands gestelde document ondertekende, dient erop gewezen dat hem luidens dit document voorafgaand aan het gehoor dat strekt tot de invulling van de vragenlijst, werd geadviseerd nauwkeurig te zijn. Er valt niet in te zien hoe de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op de verklaringen van verzoeker bij de dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien heeft hij het verslag, nadat het hem werd voorgelezen in het Engels, de taal van zijn keuze, ondertekend voor goedkeuring, zodat, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, datgene wat erin werd opgenomen wordt geacht overeen te stemmen met zijn verklaringen.

2.8.3. Artikel 6 van het EVRM is volgens vaste rechtspraak, ook van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning. Artikel 6 van het EVRM is enkel van toepassing in burgerlijke en strafrechtelijke zaken, terwijl het asielrecht een politiek recht is, dat buiten de toepassingsfeer van deze verdragsbepaling valt. De omstandigheid dat het asielrecht thans binnen de werkingsfeer van het gemeenschapsrecht valt en dat het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van kracht is geworden, maakt van het asielrecht nog geen burgerlijk recht in de zin van artikel 6 van het EVRM. In die zin is er geen aanleiding om de door verzoeker geformuleerde vraag, die uitgaat van de strijdigheid van het Belgisch asielrecht met de voormelde verdragsbepaling, te stellen. De verwijzing naar de zogenaamde Salduz-rechtspraak is niet dienstig, nu deze betrekking heeft op een strafzaak. Ten overvloede moet nog worden gesteld dat krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen *“volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep”*. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.8.4. Wat verzoekers vermeende schending van de rechten van verdediging betreft omdat hij tijdens het *“verhoor op de zetel van de DVZ”* niet werd bijgestaan door een raadsman wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker eraan voorbij gaat dat de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rechtsprekende organen zijn en de verplichting om de rechten van verdediging na te leven in administratieve procedures enkel in tuchtzaken gelden, behoudens andersluidend voorschrift. (zie ook RvS 13 december 2011, nr. 216.638).

2.8.5. Samenvattend moet dan ook worden gesteld dat genoegzaam werd geoordeeld dat, gezien de kennismaking met professor E.N. en zijn voorstel om tot een geheime groep van homoseksuelen toe te treden tot de kernelementen behoort van verzoekers asielrelaas, redelijkerwijze van verzoeker kon verwacht worden dat hij deze gebeurtenissen op coherente wijze in tijd situeert. Het feit dat dit niet het geval is, ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde feiten.

2.8.6. Ten slotte dient te worden vastgesteld dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers op basis van het geheel van de motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd.

2.9.1. De bewering van de verwerende partij als zou het niet geloofwaardig zijn dat er een genootschap bestaat van hooggeplaatste homoseksuelen gezien de homofobe context en het sociaal stigma in Kameroen is, zo betoogt verzoeker verder, een heel gemakkelijke bewering. Verweerder gelooft het niet, dus kan het niet waar zijn. Het spreekt voor zich dat alles in discretie gebeurt, zodat er geen documentatie over zal worden teruggevonden. Verzoeker heeft een zeer aannemelijk asielrelaas waarin hij alles beschrijft. Het feit dat de verwerende partij een en ander niet gelooft is dan ook niet afdoende. Bovendien doet dit niets af aan het feit dat anderen in Kameroen verzoeker beschuldigen van homoseksualiteit, wat impliceert dat hij er wel degelijk gevaar loopt.

2.9.2. De Raad stelt vast dat de verwerende partij zich niet beperkt tot de vaststelling dat er ernstige vragen kunnen gesteld worden bij het bestaan van een genootschap van hooggeplaatste homoseksuelen in Kameroen. Hij wijst er eveneens op dat het ongeloofwaardig is dat zij verzoeker zonder meer zouden vragen om toe te treden tot hun groep en hem daarna lieten gaan om er eens over na te denken. Gezien de homofobe context in Kameroen en het sociale stigma dat er op homoseksualiteit rust, is het niet aannemelijk dat verzoeker op een dergelijke directe en weinig omfloerste wijze zou zijn uitgenodigd deel uit te maken van een genootschap van homoseksuelen waarmee de betrokkenen zelf hun seksuele geaardheid te kennen geven en is het even onaannemelijk dat zij verzoeker zonder meer lieten gaan om er over na te denken met het risico dat hij derden zou inlichten omtrent het bestaan van dit genootschap en hun seksuele geaardheid.

2.10.1. Verzoeker stelt verder dat de verwerende partij niet ontkent dat hij veel weet over professor E.N. maar gewoon stelt dat de informatie simpelweg te vinden is op het internet, wat een redenering is die wel heel kort door de bocht is. Met betrekking tot het feit dat de verwerende partij van mening is dat verzoeker een aantal onwaarschijnlijke verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de professor, haalt verzoeker aan dat het niet is omdat iets weinig waarschijnlijk zou zijn, het niet werkelijk zo is. Voorts meent hij dat de insinuatie van de verwerende partij, als zou de vrouw van de professor zich niet verplaatsen met een taxi, louter speculatief is en op geen enkele manier tegen hem kan gebruikt worden. Ten slotte vindt verzoeker het frappant dat zijn asielrelaas als ongeloofwaardig wordt beschouwd omdat hij één naam niet zou kunnen neerschrijven.

2.10.2. De Raad is samen met de verwerende partij van oordeel dat het weinig geloofwaardig is dat professor E.N., voormalige rector van de universiteit van Y. II, erkend makelaar voor de African Intellectual Property Organisation en lid van het Permanent Hof van Arbitrage in Den Haag in Nederland zaken zou doen met een taxi-chauffeur die aan hem werd voorgesteld door zijn echtgenote nadat ze ooit toevallig bij hem in de taxi stapte. Verzoeker weerlegt, noch ontkracht deze stelling op concrete wijze en beperkt zich enkel tot het stellen dat de Commissaris-generaal aan insinuaties doet waar hij stelt dat de vrouw van de professor zich niet zou verplaatsen met een taxi. Deze opmerking, die tussen haakjes staat in de bestreden beslissing, is niet meer dan dat: een zijdelingse opmerking die door de Raad als overtollig wordt beschouwd, zodat verzoeker geen belang heeft bij het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop. Gelet op deze vaststellingen kon de verwerende partij verder ook genoegzaam stellen dat professor E.N. een bekend figuur is in Kameroen waarover gemakkelijk informatie te verkrijgen is, zodat het feit dat verzoeker informatie kon geven over de betrokkene geen afbreuk doet aan de bevindingen die hebben geleid tot de ongeloofwaardigheid van het relaas.

2.11. Ook de vaststelling dat verzoeker niet de correcte naam kan geven van de voorzitter van een hooggerechtshof in Kameroen, die hij omschrijft als een vriend die hem heeft geholpen met het ontsnappen uit de gevangenis en met het ontvluchten van zijn geboorteland, wordt door verzoeker niet op concrete wijze weerlegt en draagt bij aan de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Verzoeker verwijst dan wel naar het feit dat hij andere namen wél kon noteren, maar overtuigt daarmee niet van het feit dat de verwerende partij deze vaststelling ten onrechte bij de beoordeling van de elementen van zijn asielaanvraag zou hebben betrokken. Integendeel: in alle redelijkheid kan worden verwacht dat verzoeker de correcte naam van zijn goede vriend, die een dermate belangrijke rol speelde in zijn vluchtrelaas, zou kunnen neerschrijven, precies omdat hij dat wél kon wat andere personen betreft.

2.12. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de motieven pertinent zijn nu ze betrekking hebben op de kernelementen van het asielrelaas en dat ze gestoeld zijn op de stukken van het administratief dossier, zodat de verwerende partij genoegzaam kon besluiten tot de ongeloofwaardigheid van dat relaas en daaruit kon afleiden dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet kan worden aangenomen in hoofde van verzoeker.

2.13. Wat betreft de vermeende schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient te worden gesteld dat elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker brengt geen andere elementen aan dan deze die zijn asielrelaas constitueren, dat hierboven evenwel reeds ongeloofwaardig werd bevonden. De Raad meent dat hij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere gegevens bij die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen verantwoorden, en voert evenmin elementen aan die erop zouden kunnen wijzen dat er in zijn land van herkomst een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op een situatie van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. De gegevens van het dossier laten evenmin toe daartoe te besluiten.

2.14. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de verwerende partij. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan derhalve niet worden

volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De middelen kunnen niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiend april tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS